

Nyolcéves emlékeink

A nyolc év alatt rengeteg élménnyel gazdagodtunk. Tekintsünk vissza iskolás éveink kezdetére!

Az első osztály a megismerkedéssel kezdődött. Sok új barátot szereztünk, de egyes gyerekekkel már régebben is találkoztunk. Nagyon sokat köszönhetünk az alsó tagozatos tanító néniknek, akik bevezettek minket a tanulás rejtelmeibe. Az Ó segítségével alapoztuk meg tudásunkat. Ekkor még szoros volt a kapcsolat az osztálytársak között. Mintha csak tegnap lett volna, amikor párokban kézen fogva mentünk az ebédlőbe és az úton köszönni kellett minden embernek.

A harmadik és negyedik osztályban kezdődött az erdei iskola. Nehezen váltunk el a szülőktől, hiszen ez volt az osztály első többnapos kirándulása. Sokat nevtünk, szórakoztunk a buszon is és a táborban kézen fogva mentünk az ebédlőbe és az úton köszönni kellett minden embernek. Este felhívtuk telefonon a szüleinket, majd elkezdődött a táncverseny, amiben mindenki sikeresen szerepelt. Az utolsó napot tábornizzal zártuk. Elérkezett a hazaindulás ideje. Fájó szívvel hagytuk el a tábort.

Minden kirándulás végén a buszban az Újra itt van... kezdetű dalt énekeltük. Egyre jobban közeledtünk a negyedik osztály vége fele. Készültünk a felső tagozatra. Kicsit féltünk a tőlünk nagobbaktól.

Az ötödik osztályban egy teljesen új környezetbe csöppentünk. Egészen a hatodik osztályig jártunk erdei iskolába. A felső tagozatban egyre többet kellett tanulunk. Természetesen ezeknek a tanárainknak is sokat köszönhetünk hiszen ők építették tovább tudásainkat.

Nőttön nőtt a veszekedések száma. A diákok is egyre jobban eltávolodtak egymástól. Először a lányok között voltak kisebb viták, majd ez inkább a fiúkra lett jellemzőbb.

De most térjünk vissza a jelenbe!

Ma már a középiskolába készülünk, a jövőnket készítjük elő. De előtte még a ballagás fog következni, amit izgatottan várunk. Sajnos lehet, hogy már ez lesz az utolsó közös nap, amelyet az egész osztály együtt tölt. Már nem egy osztályközösségen belül, hanem felnőtként fogunk találkozni.

Reméljük, hogy mindenki szívesen emlékszik majd vissza osztálytársaira és az együtt töltött diákévekre.

Ezzel befejezzük rövid, de élménydús visszatekintésünket és mindenkinek sikeres tanulást kívánunk a középiskolában.

„Nincsen szebb kora az emberiségnek,

Mint az első ifjúság évei.

Azon láncok, melyek akkor köttetnek

Nem szakadnak el örökké.”

(Kölcsey Ferenc)

Készítette: Vékony Vivien és Nagy Marianna 8.c osztály

Batyuba pakolt emlékeim

Még emlékszem mikor először átléptem az iskola kapuját izgatottan vártam, hogy mi fog történni. Mindenki olyan kedves volt és segítőkész, egyáltalán nem aggódtam.

Az első két év oly gyorsan eltelt, és mégis mily sok mindent tanultunk. Megismerkedtünk a betűk és a számok rejtelmeivel, elsajátítottuk az olvasás, az összeadás, kivonás, szorzás, osztás technikáját. Minden óra vidáman telt az osztálytársak és a szerető tanárok között. A szünetekben szinte mindig viccelődtünk, és ahogy nőttünk egyre nagyobb csínyeket

követünk el. Minden április elseje tiszta bolondokháza volt. (Pukipárnát tettünk egymás székére, néhány osztálytársunk lábát damillal összekötöttük.) Minden általános iskolában töltött nap számomra felejthetetlen élmény marad, annak ellenére, hogy sokat kellett tanulnunk. A tanárok nélkül nem sikerült volna kisgyerekekből, érett, okos tiniket faragni. Az osztály nyolc év alatt remekül összezsugorodott. Jóban, rosszban kitartunk egymás mellett. Nem minden oktatót szeretünk egyformán, de hálások vagyunk nekik. Az osztályfőnökünkre úgy tekinthetünk, mint egy „pótanyára”. Ha rosszak voltunk megfegyelmeztet, ha jót tettünk megdicsért.

Ha majd visszatekintek erre a nyolc évre, életem legszebb és leggondtalanabb nyolc éve jut majd eszembe. És szeretném, majd viszontlátni ezeket a kedves osztálytársakat és tanárokat.

Készítette: Horváth Fruzsina Enikő 8.b

Batyuba pakolt emlékeim

Igaz már halványan emlékszem arra a napra, mikor először léptem át az iskola kapuit.

Az első nap nem volt zökkenő mentes!!!

... Az osztályomban nem tudtam megmaradni. Ezért, hogy lecsendesedjek, átküldtek abba az osztályba ahol egy ismerős arc várt. Az első és a második órát ott töltöttem, majd visszaküldtek a saját tagozatomba. A következő napot azzal töltöttem, hogy megismertük a csoporttársainkat. Én is kötöttem jó barátságokat. Az iskolakezdés előtt nem rég vették ki az orrandulámat, így elég sokáig orrhagyon beszéltem. Ezt többen is megjegyezték az ismerkedésben.

... III.-os koromban két barátommal véletlenül levertünk egy üveg keretes képet a falról, ami persze rögtön széttört. Természetesen az egyik tanárnő látta és bosszús lett (a nevére már nem emlékszem) Próbáltuk megmagyarázni, de meg sem hallgatta. Abból az esetből megtanultam, hogy futni a lépcsőn nem szabad, más szóval a féket állandóan nyomva kell tartani!!!

... Mikor a felsőbe kerültem a 4 év alatt rendszeresen meg kellett küzdenem azért, amit most elértem. Azonban ez nem csak a magam érdeme, hanem társaimnak és az összes tanítómnak is köszönhetem. Ez a négy év gyorsan eltelt és most itt vagyok 8.-os fejjel, az emlékek előtt ami volt kellemes és kellemetlen. Igaz az osztály kicsit rendetlen és felelőtlen, de nekem így jó ahogy van!!! Mindenkinek a személyét megismertem. A vidám beszélősök, tréfák, szórakozások és ha igazán nagy szükség volt arra, hogy a csoport diadalmat szerezzen akkor együtt harcoltunk a győzelemért! Be kell ismernem az osztály hiányozni fog..., de várom majd a találkozókat, amit 5 évente megszervezünk. Kíváncsi leszek, hogy mindenki meg lesz-e az a kíváncsiság, ami most megvan bennük???

Ezzel most a batyumba rakom a múltam és magammal viszem. Elindulok újabb emléket szerezni egy új ismeretlenbe. Remélem nem kell, hogy átküldjenek egy másik osztályba, mint régen.

Pénzes Zsanett 8.a

Batyuba pakolt emlékek

Nyolcadik osztályban minden diák összeszedi a gondolatait, hogy mi jót tett azért, hogy diáktársai szeressék és tiszteljék. Nyolc kemény évet jártunk együtt iskolába és olyanok lettünk mint egy nagy család. Sokat veszekedtünk és civakodtunk, de hála a jókedvnek több volt a nevetés és szórakozás. Nyolc évig keményen dolgoztunk és tanultunk azért, hogy tanáraink, de főként szüleink büszké legyenek ránk. Volt, akit tologatni